

Doktor, drak a Paní od Zpívajících řek

V daleké zemi za dvěma obsidiánovými doly, čtvero opuštěnými městy a osmero jedovatými prameny stál palác z broušeného skla.

„Vítejte Doktore,“ řekl právě vládce toho království s širokým úsměvem, pokynul svým dvořanům, a ti hned překvapeným hostům předvedli synchronizované poklony.

„Paní od Zpívajících řek nám předpověděla váš příchod. Sir Doktor a slečna Foremanová, ovšem. Váš výstřední šat nás nenechává na pochybách. O váš magický modrý vůz se postarají mí sluhové.“

„Dědečku!“ zašeptala dívka důrazně.

„Neboj se, Susan, Tardis jsem zamknul,“ upokojil ji starý muž a tak, aby jej nezaslechla, pro sebe dodal: „Alespoň doufám.“

„Prosím, přijměte naše pozvání a připojte se k naší společnosti,“ požádal král a zatleskal. K trůnu přiskočil muž s vyřezávanou loutnou, uklonil se králi a pak se obrátil k Doktorovi a pohladil struny.

Řekla nám Paní od Zpívajících řek,

o jeho cestách nám nosila zprávy,

veliký rytíř a statečný rek,

muž čestný a plný slávy,

přijíždí a není sám.

Jeho hvězdy nazývají jmény,

a pánem je rozličných věd,

pouze dlužníky můžeme být my,

pokud k nám zajde na oběd,

tohle bych přísahal vám.

Celý dvůr se rozezněl potleskem ještě dříve, než dozněly poslední tóny loutny.

Panovníkův úsměv ovšem mezitím dosti pohasl a jeho zbytky působily mnohem méně upřímně. Avšak jediný, kdo si toho všiml, byl host. Jejich oči se setkaly a král zase obnovil zdánlivě bezstarostnou grimasu.

„Neostýchejte se a okuste našeho vína, sire Doktore,“ pobídl jej bodře, „Hudba!“

Sálem se rozezněla veselá melodie a dvořanstvo se dalo do tance. Doktor se pokusil prodat ke králi, ale než se k němu stihl dostat, vstal vládce ze zdobného trůnu a někam zmizel. Rád by věděl kam, ale několik postarších dam v plesových róbach se jej postupně pokusilo pozvat k tanci a blokovaly mu přitom výhled. Všechny se tvářily ohromně zklamaně, když je rázně odmítal.

Susan navrhla, aby se pokusili najít nějaké strategické místo a jako nejlepší možnost se jí zdála bohatá hodovní tabule. Doktor musel uznat, že odtud bude dobře vidět do všech koutů síně a navíc by se

mohl dostat k hodnotným informacím, které by na tanečním parketu získával těžko. No a rozhodně nechtěl ztrácet čas bláznivým křepčením. Následoval Susan ke stolu, když ho za paži popadla něčí ruka. Chtěl se jí vytrhnout, ale žena byla silnější, než očekával. Pohlédl jí do tváře – a zjistil, že ji má skrytou za temně modrým závojem. Jen tu a tam zpod něj vyčuhovaly světlé kudrliny vlasů.

„Když dovolíte,“ vyštěkl ironicky ve snaze vymanit se z jejího sevření, majíce za to, že je to další ze šlechticů dožadující se tance.

„Později navštivte moji komnatu. Ptejte se po Paní od Zpívajících řek,“ pohnul se její závoj, když promluvila melodickým hlasem, pustila jeho ruku a vmísila se mezi tanečníky.

„Odkud tě znají, dědečku?“ zeptala se Susan, když ji zase dohnal.

„Hádám, že to bude mít něco společného s tou planetou kuriozit,“ odvětil, drže se prsty za klopy, ale sám se netvářil, že by byl s tímto vysvětlením spokojený.

***

Za normálních okolností by Doktora ani nenapadlo vzít tajemnou dámu v závoji vážně a opravdu v noci soukromě navštívit její komnatu. To by ale mezitím nesmělo dojít k jistým událostem, které předpovídala snad jen Paní od Zpívajících řek.

„Vražda! Mord! Palác byl napaden!“

Do sálu vběhl mladý muž v uniformě královského strážce. Překotně se snažil sdělit všem přítomným, že už před půl hodinou mělo dojít k výměně stráží přede dveřmi do hlavního sálu, a tak se rozhodl, že se půjde podívat, co se stalo. Když však dorazil, našel namísto vojáků jen dvě bezduchá těla.

O pravdě těch slov svědčily jeho vytřeštěné oči a třesoucí se hlas. Člověk by řekl, že by měl být na takové situace trénován, pomyslel si Doktor. Jenže Doktor nebyl člověk a tak netušil, že lidem se teď v hlavách honily zcela jiné myšlenky. Především díky tomu, že osobám nejbližší dveří se hned po jejich otevření naskytl pohled na zmíněné dva vojáky. Člověk by mohl říct – ačkoli až poté, co pocity způsobené touto událostí odezněly – že jim to docela zkazilo večer.

Doktor v těchto situacích málokdy zůstával stranou. Většinou hleděl převzít kontrolu nad přítomnými osobami a vyřešit nastalý problém, co nejdříve to půjde. Nutno říci, že neúspěšný byl jen zřídka.

Tak tomu bylo i teď. Odstrčil několik zděšených šlechticů a rázoval si to k mladému vojáku. Susan spěchala za ním.

„Susan, vezmi toho mladíka někam si lehnout. A dej mu něco na uklidnění.“ Dívka jej poslechla, chytila vojáka za rameno a odvedla ze sálu.

Doktor si nasadil skleněný monokl a obrátil svou pozornost na mrtvoly u dveří. Trvalo mu jen pár sekund, než si všiml krve v uších obětí a to mu prozradilo dost na to, aby další ohledávání považoval za zbytečné.

„Vy tam, chlapče,“ otočil se na nejbližšího muže v livreji, „nestůjte tam a postarejte se o ně, hm?“

„Myslíte, že jsou opravdu...“ ozval se šepot z davu.

„Samozřejmě, že jsou mrtví, madam,“ zaznělo v odpověď poněkud popuzeně z Doktorových úst. Sám Doktor potom zmizel ze síně dřív, než přivedli krále, aby rozhodl, co s těly, a uklidnil své poddané.

***

Nešel za nikým jiným než Paní od Zpívajících řek. Něco věděla a byla ochotná to sdělit a nyní měl pocit, že by ho to něco mohlo zajímat. Jakási služebná, která ještě nic netušila o neštěstí, ke kterému došlo před hlavním sálem, mu poradila, že Paní od Zpívajících řek žije v třinácté komnatě ve východním křídle. Nepřekvapilo ho to. V které jiné komnatě by žena jejího typu taky bydlela.

***

„Pojďte dál.“ Zdálo se mu, že se pod závojem možná i usmívá. Všiml si, že už se převlékla z večerní róby do pohodlnějších šatů, poněkud vyzývavějších, než by na téhle planetě a v tomto historickém období očekával. Závoj si však nechala a tušil, že jej neplánuje odložit ani teď.

Její komnata byla prostorná a zařízena ve stylu, který pramálo ladil se zbytkem paláce. Doktor zahlédl sbírku archeologických přístrojů a hned vedle sbírku šminek, a spatřil také blaster Alpha Meson, který se tady v okolí v žádném případě poříditi nedal.

„Dáte si čaj nebo kávu?“

„Ne, děkuji. Nemám moc času.“

„Samozřejmě,“ zasmála se žena, jakoby slyšela podařený vtip, a sama sobě si nalila tmavý nápoj z konvičky na stolku.

„Nejspíš byste rád věděl, co zabilo ty dva vojáky.“

„Nejspíš,“ zopakoval s dávkou ironie sobě vlastní, „podívejte se, slečno-“

„Paní.“

„Podívejte se, paní, vím, že se jednalo o sonické zbraně a jsem si docela jistý, že vy se v tomto oboru vyznáte. Chci vědět, jaké další informace mi můžete nabídnout, hm?“

„Abych byla upřímná, vím, co se stane v tomhle příběhu a taky v některých dalších, ale neznám všechny podrobnosti a na spoustu věcí budete muset přijít sám. Ale něco vám říci můžu.“

Vstala, došla k polici s knihami a jednu z nich vytáhla. Otevřela ji a na zem jí vypadlo pár volných listů, očividně vytržených z nějakého deníku, hustě popsané drobným písmem.

„Král dostal dnes ráno dopisem ultimátum. Zatím o tom nikomu neřekl, ale cestovatelé v Čase mají trochu výhodu.“

Představil si, jak se šibalsky zatvářila. Měl pocit, že její schopnosti ohledně pilotování strojů času možná převyšují ty jeho, a v srdci pocítil malý osten žárlivosti. Tardis se – zvlášť poslední dobou – chovala dost vzdorovitě.

„Měla jsem jedno volné odpoledne, a tak jsem si půjčila deník od svého budoucího já. Vytrhla jsem si jenom pár stránek, které snad nebudu potřebovat.“

„A co časoprostorové kontinuum, hm? S tím si nemůžete dělat, co se vám zlíbí,“ zamračil se.

„Časoprostorové kontinuum to zvládne. A kdyby ne, určitě se najde někdo, kdo ho spraví.“

Doktor se s ní nemínil hádat, ale rozhodl se, že si na Paní od Zpívajících řek bude muset dát pozor. To by vážně nešlo, porušovat zákony vesmíru, komu se kdy zamane.

„Takže vy jste Timelord, jestli vám rozumím správně. A vlastně Tardis.“

„Těsně vedle, Doktore. Vy opravdu máte ještě všechno před sebou.“ V jejím hlase zaznělo cosi jako nostalgie.

„Já?“ zadíval se zkoumavým pohledem na její závoj, ale skrz neprohlédl, „jsem už starý, paní. Pár let se budu poflakovat kolem, najdu Susan domov a pak... Pak se uvidí.“

Upila ze svého šálku a potom vzala ze stolu jeden vytržený list. Náhle z něj utrhla ještě menší kousek, zmačkala jej do kuličky, vstala z křesla a překvapenému Doktorovi vsunula lístek do kapsy kabátu. Na pár vteřin spatřil její bradu, když vydechla a závoj se maličko nadzvedl.

„A teď už běž, Doktore. Susan čeká za dveřmi.“

Ozvalo se zaklepání.

„Dále,“ zavolala Paní od Zpívajících řek v odpověď a Susan vešla do místnosti.

„Dědečku, tady jsi! Nemohla jsem tě najít, až nějaká paní-“

„Klid, Susan. Pojď ven a pověz mi, co se stalo,“ vzal ji Doktor za paži a vyvedl ji na chodbu. Žena za nimi zavřela dveře.

„Přišli nějakí dva rytíři za králem. Po cestě zabili další dva strážné. Hned jak jsem je viděla, věděla jsem, že nejsou z téhle planety. Nějak jsem to cítila. Chtějí, aby jim král dal princeznu pro jejich pána draka. Pojď do Velké síně, král tam na tebe čeká!“ vychrlila ze sebe tmavovláska, chytila jej za ruku a vedla jej chodbou pryč. Snažil se s ní držet krok, ale Susan ho neustále popoháněla, aby přidal do kroku.

Konečně se ocitli v sálu, kde se předtím konal ples. Tentokrát tu ovšem bylo prázdko, hodovní stůl byl převrácený, jen na trůně seděl osamělý král.

„Jdete pozdě Doktore,“ přivítal jej, „už jsou pryč.“

„Kdo to byl?“

„Drak je poslal, aby mu ji přivedli. Myslel jsem, že když ji zavřu do věže, že se o ní nikdo nedozví. Myslel jsem si, že váš příchod něco změní. Je to vlastně chyba té čarodějnice v závoji. Tvrdila, že ji zachráníte.“

„Výsosti. Vy jste jim ji vydal?“

„Jistě, že jsem ji jim vydal! Už ráno mi poslali dopis. Vyhrožovali mi, že vypálí celý palác a všechny zabijí, pokud jim nevyhovím. A vás nikdo nemohl najít. Co jsem asi tak měl dělat? Jak asi máme bojovat proti drakovi? Kde jste vůbec byl?!“ vykřikl zlostně panovník a pak se zase zhroutil do křesla.

„Kam odešli?“

„Kam asi. K lomu.“

„Znáte cestu?“

„Já vás tam dovedu,“ ozval se hlas další osoby. Byl to mladý voják, který předtím našel první dvě těla. Vypadal už mnohem líp, ačkoli byl v obličeji stále bledý.

„Výborně,“ řekl Doktor.

***

Ačkoli už bylo pozdě večer, bylo stále světlo jako v poledne – jako již druhým měsícem, kdy začalo Období Sluncí.

Lom nebyl od paláce daleko, neboť království bylo malé a člověk jej mohl obejít za půl dne. Ačkoli při porovnávání se Zemí by bylo třeba vzít v potaz její vyšší gravitaci.

Jejich průvodce se jmenoval Korsa a jak se ukázalo, dokázal být velice sdílný. Za dvě hodiny cesty měla Susan dokonalý přehled o jeho rodině, koníčcích i bývalých známostech. Ano, tyto znalosti měla jen Susan, protože Doktor mladíka velmi brzy přestal poslouchat a kráčel několik kroků za nimi, zabývající se pouze svými myšlenkami.

***

V cíli jejich cesty bylo až podezřele ticho. Jakoby najednou zmlkli i všichni ptáci. Jediný zvuk, který byli schopni zachytit, byly jejich vlastní kroky.

Doktor si nejdříve všiml vchodu do jeskyně, odkud se linul tenký proužek dýmu a docela silný sirný zápach.

Susan s Korsou naopak zahlédli princeznu, která stála ani ne sto metrů od nich přivázána k dřevěnému kůlu.

Všichni tři si pak všimli dvou vysokých postav v lesklém zeleném brnění, kteří se na ně se syčivým pokřikem vrhli. Korsa odvázně vytáhl meč z pochvy, ale obyčejné železo by mu nebylo k ničemu nebýt Doktora a jeho prstenu. Nebyl to obyčejný prsten a oplýval schopnostmi, které by se primitivními tvory daly popsat jako magické. A tak stačilo jen pár vteřin, kdy se rubínové oči útočníků setkali se světlem modrého kamene, a oba bojovníci se zastavili na místě neschopní pohybu. Sonické zbraně jim tentokrát byly k ničemu.

„Tak to bychom měli,“ poznamenal Doktor a pousmál se na své šokované spolubojovníky, „teď už nám zbývá jenom ten drak. A princezna.“

„Princezna!“ vykřikl Korsa a rozběhl se směrem k dívce připoutané ke kůlu.

Se Susaninou pomocí se mu povedlo ji rozvázat a hned poté ji posadili na velký kámen nedaleko, protože se strachem nedokázala udržet na nohou.

„Kdo se to opovážil vniknout na mé území, zostudit mé sluhy a dotýkat se mé Ženy?!“ zahřměl náhle hlas z jeskyně.

„Vylez ven, netvoro!“ opustil Korsa princeznu a v ruce pevně svíral meč. Byl rozhodnutý tentokrát zasadit nepříteli ránu.

„Uklidněte se, chlapče,“ odpověděl mu Doktor. Pak se obrátil k jeskyni. „Nebudeme na vás čekat celou noc. Buď vyjdete sám nebo tam budu muset za vámi.“

„Dědečku!“

„Neboj se, Susan. Tak jak?“

Z nitra skály bylo slyšet přemýšlivé vrčení.

„Dobře.“

Nejdřív se ze tmy vynořily dvě šupinaté tlapy, za nimi nozdry a na plácku před jeskyní stál drak. Byl to skutečný drak, i když o dost menší, než by si kdo představoval – v kohoutku jistě neměřil víc než dva metry.

„Promluvme si, dřív, než se pustíme do boje,“ navrhl Doktor.

„O čem?“

„Řekněte mi, proč jste tu takhle sám? Pokud vím, váš druh se drží spíš v hejnech. Ach ano. Vy se tu před nimi schováváte, protože jste provedl něco, co se neodpouští, hm? Co by to tak mohlo být? Cizoložství? Nebo snad-“

„Nechte toho. Řekněme, že máte pravdu. Ano, opustil jsem svůj rod a nezbylo mi než se postarat o to, abych založil nový. A právě na to potřebuji princeznu,“ usmál se drak na dotyčnou – pokud se to, co vytvořil, za úsměv považovat dá – a olízl se.

„Nečekal bych od vás takovou upřímnost.“

„K těm před branou smrti jsem vždy upřímný.“

„Zase tak starý nejsem,“ chtěl namítnout Doktor, ale to už se drak vzepjal na zadní – teď už se nezdál tak malý – a chystal se jej rozsápat. Doktor se pokusil použít svůj prsten, ale bestie měla oči každé na jedné straně hlavy a hypnotické účinky šperku na ni nezabíraly.

„Dědečku!“

Najednou však stvoření zařvalo bolestí a ve smrtelné agonii dopadlo na záda. Chvíli chrčelo a pak znehybnělo a ztichlo.

„Nemáte zač, Doktore,“ ozval se známý melodický hlas s neutuchajícím škádlivým podtónem.

„Paní od Zpívajících řek!“ vydechli Kors a princeznou zároveň. Doktor jim věnoval přísný pohled, aby na ženu přestali tak okouzleně hledět.

„To zdaleka nebylo nutné, madam,“ vyštěkl.

„Jistě. Zapomněla jsem na vaše nadpřirozené schopnosti. Příště už se to nestane.“

Doktor po ní střelil dalším mrzutým pohledem. Na sobě měla ony vyzývavé šaty a v ruce blaster Alpha Meson, ale tvář měla stále zahalenou.

„Věděla jsem, kde je jeho slabé místo, takže zbytek nebyl tak složitý,“ dodala směrem ke Korsovi, protože měla pocit, že by tuhle informaci ocenil. Přesto doufala, že to slyšel i Doktor.

Každopádně ale nijak nereagoval.

„Odneseš ty dva s sebou,“ ukázal na nehybné šupinaté bojovníky.

***

V řídící místnosti Tardis stál Doktor, Susan a Žena, která si říkala Paní od Zpívajících řek. Cestovali mlčky. Tedy od té doby, co se Paní od Zpívajících řek snažila Doktorovi poradit v řízení, on ztratil nervy a vyslovil i některé věci, kterých později litoval.

Výlet na planetu Fabula dopadl celkem dobře. Zlý drak byl zabit, jeho poskoky vyložili na planetě, kde se později náhodou materializovali, Kors a princeznou oslavili slavnou svatbu a žili šťastně až do

smrti. Tedy možná, neboť poté, co už v království nezbyla ani špetka dobrodružství, nasedli Doktor, Susan a Paní od Zpívajících řek do modrého vozu bez koní a dočista se vypařili.

Doktor se netvářil příliš nadšeně, když ho Žena v závoji požádala, aby ji zavezl na planetu Trivias, jelikož ji tam čeká nějaké obchodní jednání, ale nakonec se nechal přemluvit Susan, která se mezitím s tajemnou cestovatelkou i přes Doktorovu nevoli sblížila.

Přistáli.

„Doufám, že mě nevidíte naposledy,“ otočila se Žena k Doktorovi a Susan. Dveře Tardis se otevřely a tak si vítr pohrával s jejím závojem, jakoby ho chtěl strhnout.

„Taky doufáme, vid', dědečku,“ usmála se Susan.

Paní od Zpívajících řek vyšla ze dveří a ty se za ní zavřely.

V Tardis se udělalo nějak horko.

Doktor si svlékl kabát a vtom mu z kapsičky vypadl zmuchlaný kousek papíru. Automaticky by jej vyhodil, když si vzpomněl, jak k lístku přišel. Rozložil jej na konzoli a jal se luštit drobné písmo.

Nevěřila jsem svým uším. Doktor se na mě usmál.

A pod tím, velkým písmem:

A ŽILI ŠŤASTNĚ AŽ NA VĚKY.

„Dědečku,“ přiběhla najednou se smíchem Susan, „podívej, co si tady zapomněla!“

Dívka držela jedinou botu. Doktorovi se zezdálo, že je snad ze skla, a připomnělo mu to nějaký příběh, který kdysi slyšel na Zemi. Něco o hledání Ženy podle boty.

Možná ještě opravdu nebyl tak starý.

Možná má opravdu všechno ještě před sebou.

***

Jakmile stroj zmizel z povrchu planety, sundala si profesorka River Songová závoj, otřela si jedinou slzu, která jí bezděky skanula po tváři a pohodila hřívou kudrnatých vlasů. Bude si muset pospíšet, jestli má být do dvou dnů na planetě Trivias. Překonat za tu dobu čtyři galaxie nebude hračka.